

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ramazan Serisi - İslam Tarihinin Aydınlatıcı Anları

Üçüncü Bölüm

Zafer Sadece Bir Slogan Değildir

İkinci Akabe Biati

İkinci Akabe biati, anlatılacak bir hikayede geçip giden bir olay değildi, ne de kalabalık dağılmadan önce gözyaşlarının övgü çığlıklarıyla karıştığı duygusal bir an değildi. Aksine, zayıflık ve güçlenme arasındaki bir dönüm noktasıydı ve bu proje, üzerinde durulacak bir temel ve güvenilecek bir otorite arıyordu. Bu, ne kadar saf ve büyük olursa olsun, bir fikrin gerçeğe dönüşmesi için onu koruyacak bir otoriteye ihtiyaç duyduğunu açıkça ortaya koyan bir beyandı.

Kabilelerin bir araya geldiği ve sadakatlerin çoğaldığı hac mevsiminde Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem kendini insanlara arz eder ve şöyle derdi: مَنْ يُؤْوِينِي؟ “Rabbimin risâletini tebliğ edebilmem için beni kim barındırır, bana kim yardım eder?” Yani kişisel koruma talebinde bulunmamıştır, aksine projeyi kamil bir şekilde kucaklayacak siyasi bir ortam arıyordu. Yüksek düzeyde iman ve bilince sahip erkek ve kadınlardan oluşan Mekke'deki davet, on yıl boyunca devam etti ancak daveti koruyacak siyasi bir varlık yoktu. Dolayısıyla her ne zaman eziyet şiddetlense, güç dengesini değiştirmek için bireysel fedakarlıkların tek başına yeterli olmadığı net bir şekilde açığa çıkıyordu.

Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Yesrib'den gelen Ensar heyetiyle görüştüğünde, bu görüşme tamamen duygusal bir görüşme değildi. Nitekim Birinci Akabe biatinde iman ve ahlaka odaklanılmıştır. Ama İkinci Akabe biatinde, nusrete ve tam bir korumaya odaklanılmıştır: أَبَايُكُمُ عَلَى أَنْ تَمْنَعُونِي مِمَّا تَمْنَعُونَ مِنْهُ نِسَاءَكُمْ وَأَبْنَاءَكُمْ “Kadınlarınızı ve çocuklarınızı kendisinden koruduğunuz şeylerden beni korumanız üzere beyatlaşıyor musunuz?” Bu, sadece bir sempati değil, aksine nusretin açık bir tanımıdır. Ensar, bunun tüm Araplarla bir savaşa sürükleyeceğini ve bir vaizi değil, aksine Arap Yarımadası'nın ve hatta tüm dünyanın haritasını değiştirecek bir projenin liderini ağırlayacaklarını anlamışlardı.

Bera bin Ma'rur, Sa'd bin Ubade ve Ensar'dan diğerleri hiç tereddüt etmediler. Zira açıkça şöyle dediler: Evet, sizin lehinize olan bizim de lehimize, sizin aleyhinize olan bizim de aleyhimizedir. Ancak onlar, biatin, kan, kılıçlar ve Kureyş ile çatışma anlamına geldiğini idrak ediyorlardı. Bu nedenle semeresini sordular: “Biz bunu kabul ettiğimizde, bunun karşılığında bize ne var?” Ve hemen cevap geldi: الْجَنَّةُ “Cennet.” Dolayısıyla anlık siyasi ve dünyevi kazanımlar için bir vaat olmamıştır; aksine nusret ile akıbeti-semeresi arasında bir bağlantı olmuştur. Nitekim bu denklemde, projenin zatı itibariyle bir otorite olmadığı, aksine hak olanın ikame edilmesi olduğu ortaya çıkmaktadır. O gecedan itibaren gidişat değişti. Zira davet artık sadece bireyleri korumayla ilgili bir arayış değildi, aksine bir varlık haline gelmenin eşiğindeydi. Bu yüzden biatin akabinde gerçekleşen hicret, bir kaçış değildi; aksine devleti kabul etmeye hazır olan bir toprağa bilinçli bir intikal olduğu gibi davetin ifade edilmesi ve devletin kurulması için nefislerini ve canlarını bir köprü olarak ortaya koyan güç ve kuvvet ehliyle bir araya gelmekti. Eğer Müslümanlar Mekke'de bir destek olmadan kalmaya devam etselerdi, yıpranma devam edecekti. Nusret eksik

veya şartlı olsaydı, o zaman proje ilk sınavda tökezleyecekti. Ancak koruma, itaat ve fedakarlığa hazırlık da dahil nusret tamdı.

Gerçekliğimize baktığımızda, sempati ile destek/nusret arasındaki farkı görürüz. Birçok insan, ümmetin karşı karşıya olduğu sorunlar için acı duyar, tepki gösterir, bağış yapar ve sloganlar atar. Bu önemlidir, ancak Akabe’de somutlaştırdığı anlamda bir destek değildir. Destek, açık bir siyasi taahhüttü: çatışmanın sonuçlarına katlanmaya, etkili koruma sağlamaya ve kapsamlı bir değişim projesine katılmaya istekli olmak. Bu, mevsimlik bir slogan ya da etkinlikle sona eren bir coşku dalgası değildi.

Daha derin bir ders ise; bir sisteme ve yaşam tarzına dönüştürmek istediğiniz her fikrin, onu koruyacak bir güce ihtiyacı olmasıdır. Ama bu, sadece şiddet anlamında bir güç değildir; aksine hükümleri uygulamaya, saldırıları püskürtmeye ve taşımış olduğu vizyona göre toplumu yönetmeye muktedir olan bir Sultan-otorite anlamında bir güçtür. Bu otorite olmadan, fikir havada asılı kalacağı gibi kuşatmaya veya baskıya da maruz kalacaktır. Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in açıkça üzerinde çalışmış olduğu şey işte budur; bu nedenle uygun bir ortam oluşmadan Mekke'de çatışmaya girme konusunda acele etmemiştir.

Çağdaş devletlerin gerçekliğinde, güç merkezlerinde gerçek desteğe sahip olmadıklarından dolayı birçok projenin nasıl da çöktüğünü görmekteyiz. Bir fikir kendi zatında doğru olabilir ancak nusretin yokluğu, fikrin kurumlara ve yasalara dönüşmesini imkansız bir hale getirmektedir. Tersine de olabilir: Yani net bir fikir olmadan güç elde edilebilir ve sultan-otorite, dar çıkarlar için bir araca dönüşebilir. Bu yüzden Akabe bize, gerekli olanın denge olduğunu öğretmiştir: Net bir fikir + tam nusret.

Biat, Ensar tarafından gerçekleştirilen bilinçli bir eylemdi. Yani Ensar, sloganlarla aldatılmadılar ve geçici duygularla hareket ettirilmediler. Aksine dinlediler, anladılar, riskleri değerlendirdiler, sonra da tercihlerini yaptılar. Bizim gerçekliğimizde birçok hayati kararlar, hiç sonuçları düşünülmeden anın baskısı altında veya duygusal bir tepkiyle alınmaktadır. Bu yüzden Akabe, tercih ettiği şeyin sorumluluğunu üstlenen kolektif bilince dair bir modeldir.

Ramazan, bireysel düzeyde biatin anlamını yeniden canlandırmaktadır. Zira biat, bir tokalaşma değil, aksine pratik bir taahhüttür. Dolayısıyla bir kişi “İşittik ve itaat ettik” dediğinde, kendini külfetli bir yola bağlamış olur. Aynı şekilde en geniş anlamıyla nusret, bir slogan değildir, aksine değişimin yükünü üstlenmeye yönelik bir hazırlıktır.

Mekke ile Yesrib-Medine arasında ve zayıflık ile iktidar arasında, İkinci Akabe gecesi gerçek bir köprü olmuştur. Devlet, sadece söylemle ya da sadece kılıçla kurulmamıştır, aksine imanı kamil bir siyasi bağlılığa dönüştüren bilinçli bir biatle kurulmuştur. İşte bu anı anlayan bir kimse, kalkınmanın sadece duygularla ya da yüce sloganlarla değil, aksine vaat edilen devlet, yani Nübüvvet Minhacı üzere İkinci Raşidi Hilafet Devleti yeryüzünde kurulana kadar sonuna kadar sonuçlarına tahammül edecek samimi bir nusretle gerçekleşeceğini de anlar.

Hizb-ut Tahrir Mısır Vilayeti Medya Bürosu